

ÉZSAIÁS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57
58	59	60	61	62	63	64	65	66										

FEJEZET 1

Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban.

² Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem.

³ Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!

⁴ Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, megútták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle.

⁵ Miért ostromozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen.

⁶ Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.

⁷ Országok pusztaság, városaitokat tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek emészti, és pusztaság az, mint a hol idegenek dúltak;

⁸ És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város.

⁹ Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók.

¹⁰ Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe!

¹¹ Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelégettem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm;

¹² Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjete, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok?

¹³ Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhoid, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhettek.

¹⁴ Újhoidaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni.

¹⁵ És ha kiterjesztitek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel rakvák kezeitek.

- 16** Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjete meg gonoszt cselekedni;
- 17** Tanuljatok jól tenni; törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.
- 18** No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.
- 19** Ha engedelemmel hallgatándotok, e föld javaival éltek;
- 20** És ha vonakodtok, sőt pártot üttök, fegyver emészt meg; mert az Úr szája szolt!
- 21** Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok!
- 22** Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve:
- 23** Fejedelmid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjük.
- 24** Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Istene: Jaj! mert vígasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút állok ellenségimen!
- 25** És kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat;
- 26** És adok néked oly birákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják te néked: ez igaz város, ez hív város.
- 27** Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által;
- 28** De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták.
- 29** Mert szégyen éri őket a cserfákért, a melyekben gyönyörködétek, és pirulni fogtok a kertek miatt, a melyeket kedveltek;
- 30** És hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélkül való kerthez:
- 31** És csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és oltójok nem léssen.

FEJEZET 2

Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől.

- 2** Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszén a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok;
- 3** És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde;
- 4** Ki ítéletet tesz a pogányok között, és bíraskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul.
- 5** Jákóbnak háza! jertek járjunk az Úrnak világosságában!
- 6** Mert elhagytad, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és szemfényvesztők, mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget;
- 7** És betelt földje ezüsttel és arannyal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek;
- 8** És betelt földje bálványokkal, és kezeik csinálmányának hajolnak meg, mit ujjaik csináltak.

- ⁹ Ezért porba hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nekik.
- ¹⁰ Menj be a kösziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt.
- ¹¹ A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon.
- ¹² Mert a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik.
- ¹³ És Libánon minden czédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen;
- ¹⁴ Minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen;
- ¹⁵ Minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen;
- ¹⁶ És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágaságok ellen.
- ¹⁷ És porba hajtatik a közember kevélyisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon.
- ¹⁸ És a bálványokat teljességgel elveszti.
- ¹⁹ És bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.
- ²⁰ Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondokoknak és denevéreknek,
- ²¹ Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.
- ²² Oh szünjete meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő?

FEJEZET 3

Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét;

- ² Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget;
- ³ Az ötvenedes hadnagyot, a tisztet embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz értőt;
- ⁴ És adok nekik gyerkőczöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak rajtuk.
- ⁵ És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becsstelen a tiszt ellen;
- ⁶ És ha valaki megragadja atyja nemzetségéből való rokonát, mondván: Neked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezéd alatt legyen:
- ⁷ Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamban is nincsen kenyér és nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé!
- ⁸ Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék.
- ⁹ Arczuk tekintete tesz ellenök bizonyosságot, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt.
- ¹⁰ Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek.
- ¹¹ Jaj a gonosznak, gonoszul lesz dolga, mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki.

- ¹² Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezérid hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled.
- ¹³ Előáll a perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket.
- ¹⁴ Az Úr törvénybe megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van házaitekban:
- ¹⁵ Mi dolog, hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orcáját összetöritek? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura.
- ¹⁶ És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemekkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek:
- ¹⁷ Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő szemérmöket megmezteleníti.
- ¹⁸ Ama napon eltávolítja az Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat,
- ¹⁹ A fülönfüggőket, a karpereczeket és a fátyolokat,
- ²⁰ A pártákat, a láblánczokat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket,
- ²¹ A gyűrűket és az orrpereczeket,
- ²² Az ünneplő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket,
- ²³ A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötiöket és a keczeléket:
- ²⁴ És lesz a balzsamillat helyén bűdösség, az öv helyén kötél, és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra sütött bélyeg.
- ²⁵ Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harcban:
- ²⁶ És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztíttatván, a földön ül;

FEJEZET 4

És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyerét eszszük és a mi ruhánkba öltözködünk, csak hadd neveztessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat!

- ² És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lészen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának.
- ³ És lészen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott.
- ⁴ Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérélt eltisztítja belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével:
- ⁵ Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen;
- ⁶ És sátor lészen árnyéku nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

FEJEZET 5

Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen;

- ² Felásta és megtisztította kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az

vadszőlőt termett!

³ Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juida férfiai: ítéljete köztem és szőlőm között!

⁴ Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?!

⁵ Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék;

⁶ És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak!

⁷ A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűség ültetése; és várt jogörzésre, s ím lőn jogorzás; és irgalomra, s ím lőn siralom!

⁸ Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön!

⁹ Hallásomra megesküdt a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül,

¹⁰ Mert tíz hold szőlő egy bálh bort ereszt, és egy hómer mag egy efát terem.

¹¹ Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után futkosnak, és mulatnak estig, és bor hevíti őket:

¹² És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalmokban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét.

¹³ Ezért fogságba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt eped meg;

¹⁴ Azért a sír kiszélesíti torkát és feltátja száját szertelen, és leszállnak abba népem főemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendezői;

¹⁵ És porba hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok szemei megaláztatnak.

¹⁶ És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban.

¹⁷ És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek!

¹⁸ Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken;

¹⁹ A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg.

²⁰ Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!

²¹ Jaj azoknak, a kik magoknak bölcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt!

²² Jaj azoknak, a kik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében;

²³ A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlünk:

²⁴ Ezért, mint a polyvát megemésztí a tűznek nyelve, és az égő széna összeomlik: gyökerök megrothad, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megútták.

²⁵ Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szemétként fekszik az utcán. Mindezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelve van.

²⁶ És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán lakozóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljönek.

- ²⁷ Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem;
- ²⁸ Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgósél;
- ²⁹ Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, és nincs, a ki elvegye tőle;
- ³⁰ És ráfordul ama napon, mint tenger mormmolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

FEJEZET 6

- A** mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett széken, és palástja betöltte a templomot;
- ² Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett;
- ³ És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!
- ⁴ És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel.
- ⁵ Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim!
- ⁶ És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt az oltárról;
- ⁷ És illeté számat azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.
- ⁸ És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!
- ⁹ És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjete;
- ¹⁰ Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon.
- ¹¹ És én mondék: Meddig leszén ez Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztá leszén;
- ¹² És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság leszén a földön;
- ¹³ És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag leszén!

FEJEZET 7

- É**s lőn a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljőve Reczin, Sziriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt.
- ² És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt.
- ³ És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jásub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján;

- ⁴ És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziriának, és Remalja fiának felgerjedett haragja miatt!
- ⁵ Mivelhogy gonosz tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván:
- ⁶ Menjünk el Júda ellen, s reszkettessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylyá benne Tábeal fiát,
- ⁷ Így szól az Úr Isten: Nem áll meg és nem lészen ez!
- ⁸ Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő, s megromol Efraim és nép nem lészen.
- ⁹ Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok!
- ¹⁰ És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván:
- ¹¹ Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent a magasban!
- ¹² És mikor szóla Akház: Nem kérek s nem kísértem az Urat!
- ¹³ Akkor monda a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok?
- ¹⁴ Ezért ád jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek,
- ¹⁵ Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a gonoszt megvetni, és a jót választani;
- ¹⁶ Mert mielőtt e gyermek megtanulná megvetni a gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz.
- ¹⁷ És hozni fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttek, mióta Efraim elszakadott Júdától: Assiria királyát.
- ¹⁸ És lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptom folyóvize mellett való legyeknek, s Assiria földje méheinek,
- ¹⁹ S mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben és sziklák hasadékaiban, minden tövisen és minden legelőkön.
- ²⁰ Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvéval, Assiria királya által a főt s a lábak szőrét, a mely a szakált is leveszi;
- ²¹ És lesz ama napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot,
- ²² És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradott e földön.
- ²³ S lészen ama napon, hogy minden helyet, a hol ezer szőlőtő ezer siklust érő vala, tövis és gaz ver fel.
- ²⁴ Nyilakkal és kézívvel mehet oda az ember, mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet;
- ²⁵ Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz felmenni, félvén a tövistől és gáztól; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásává.

FEJEZET 8

És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess zsákmányra és gyorsan prédára;

² És én hív tanúkul választom magamnak Úriást, a papot és Zakariást, Jeberekiás fiát.

³ És bementem a prófétaasszonyhoz, a ki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nékem:

Nevezd nevét: siess zsákmányra és gyorsan prédára.

⁴ Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Assiria királyának szolgája elviszi.

⁵ Ismét szólott az Úr hozzám, mondván:

⁶ Mivel megútálta e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik:

⁷ Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett.

⁸ És becsap Júdába, és megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjesztett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immánuel!

⁹ Fenekedjete csak népek és romlojatok meg; figyeljete, valakik messze laktok; készüljete és megrontattok; készüljete és megrontattok.

¹⁰ Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljete beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk!

¹¹ Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván:

¹² Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljete és ne rettegjete;

¹³ A seregek Urát: Őt szenteljéte meg, Őt féljéte, és Őt rettegjéte!

¹⁴ És Ő néktek szenthely lészen; de megütkezés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tör és háló Jeruzsálem lakosainak.

¹⁵ És megütköznek köztük sokan, s elesnek és összetöretnek; törbe esnek és megfogatnak!

¹⁶ Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban!

¹⁷ Én pedig várom az Urat, a ki elrejté orcáját Jákób házából, és benne bízom.

¹⁸ Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodául Izráelben: a Sion hegyén lakozó sergeknek Urától vagyunk mi!

¹⁹ És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-e a nép? az élőkért a holtaktól kell-e tudakozni?

²⁰ A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok:

²¹ Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és lészen, hogyha megéhezik, felgerjed és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé,

²² És azután a földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva!

FEJEZET 9

De nem lesz mindig sötét ott, a hol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Nafthali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát.

² A nép, a mely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök!

³ Te megsokasítod e népet, nagy örömet szerzesz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vígadoznak, mint mikor zsákmányt osztanak.

- ⁴ Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján;
- ⁵ Mert a vitézek harczi saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lészen;
- ⁶ Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!
- ⁷ Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!
- ⁸ Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben,
- ⁹ Hogy megértse az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva:
- ¹⁰ Téglák omlottak le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat ültetünk helyökre!
- ¹¹ De az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeiket rájuk uszítja;
- ¹² A Sziriabeliek elől, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt feltátott torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.
- ¹³ Hiszen e nép nem tért meg az őt verő Istenhez, és a seregeknek Urát nem keresték;
- ¹⁴ Ezért kivágja az Úr Izráelből a főt és farkat, a pálmaágot és a kákát egy napon.
- ¹⁵ A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól.
- ¹⁶ Mert e nép vezérei hitetökké lettek, és a kiket vezetének, elvesztek.
- ¹⁷ Ezért ifjaiban sem gyönyörködik az Úr, s árváin és özvegyein sem könyörül; mert mindnyájan istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.
- ¹⁸ Mert a gonoszság felgerjedd, mint a tűz, s tövist és gazt emészt, és meggyújtja a sűrű erdőt, és felgomolyg a füst oszlopában.
- ¹⁹ A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lőn: Senki atyjafián nem könyörül,
- ²⁰ Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégszik meg; mindnyájan karjoknak húsát eszik,
- ²¹ Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindketten Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.

FEJEZET 10

- J**aj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek,
- ² Hogy elriaszszák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek.
- ³ S vajjon mit míveltek a meglátogatásnak és a messzünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeketek?
- ⁴ Bizony csak: a foglyok alá hanyatlanak és a megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.
- ⁵ Jaj Assiriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búsulásom!
- ⁶ Istentelen nemzetség ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon

és zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utczák sarát.

⁷ De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni sok népeket.

⁸ Mert így szól: Vajjon vezéreim nem mind királyok-é?

⁹ Nem úgy megvettem-é Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáthot, mint Arphádót? És Samariát, mint Damaskust?

¹⁰ Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának,

¹¹ Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálványaival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel?

¹² Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét.

¹³ Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és bölcseségemmel, mivel okos vagyok; elvettem sok népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a magasán ülőket;

¹⁴ És kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát; és a mily könnyen elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, a ki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is!

¹⁵ Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonsa azt? Mintha a bot forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt, a mi nem fa!

¹⁶ Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése;

¹⁷ És lészen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon;

¹⁸ Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadozó;

¹⁹ Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja!

²⁰ És lészen ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen;

²¹ A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős Istenhez.

²² Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fövénye, csak maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal!

²³ Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön.

²⁴ Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálczáját felemeli rád, miként Egyiptom egykoron;

²⁵ Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsulásom és haragom az ő megemésztesőkre lészen!

²⁶ És a seregeknek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb köszikláján, és pálczáját a tenger fölé emeli, mint Egyiptomban egykoron.

²⁷ És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek miatta.

²⁸ Ajjáthba jő, Migronba átsiet, Mikhmásnál rakja le hadakozó szerszámain;

²⁹ Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gíbea, Saulnak

városa elfut.

³⁰ Kiáltls Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, és szegény Anathóth!

³¹ Madména megindul, Gébim lakosai mentik övéiket;

³² Még Nóbba megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen!

³³ De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdálja az ágakat rémítő hatalommal, és a magas természetűek kivágattatnak, és a magasságosak megaláztatnak;

³⁴ Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által.

FEJEZET 11

És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik.

² A kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.

³ És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik:

⁴ Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent.

⁵ Derekának övedzője az igazság lészen, és veséinek övedzője a hűség.

⁶ És lakozik a farkas a báránnyal, és a párducz a kecskefiúval fekszik, a borjú és az oroslán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek őrzi azokat;

⁷ A tehén és medve legelnek, és együtt fekszenek fiaik, az oroslán, mint az ökör, szalmát eszik;

⁸ És gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliskus lyuka felett terjengeti kezét:

⁹ Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják.

¹⁰ És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, a ki a népek zászlója lészen, eljönnek a pogányok, és az ő nyugalma dicsőség lészen.

¹¹ És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Egyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől.

¹² És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól.

¹³ Megszünik Efraimnak irígysége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem irigykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra.

¹⁴ És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezet vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nékik.

¹⁵ És az Úr megátkozza Egyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és népét sarus lábbal vezeti át,

¹⁶ És csinált út lészen népe maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből.

FEJEZET 12

- É**s így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet!
- ² Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm!
- ³ S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből,
- ⁴ És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve.
- ⁵ Mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek!
- ⁶ Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!

FEJEZET 13

- J**övendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás, Ámós fia.
- ² Emeljetek zászlót kopasz hegyen, kiáltsatok nekik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin!
- ³ Én parancsoltam felszentelt vitézeimnek, és elhívtam erősímet haragomnak véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek.
- ⁴ Hah! zsibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura harczy sereget számlál.
- ⁵ Jőnek messze földről, az égnek végéről, az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani mind az egész földet.
- ⁶ Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jő a Mindenhatótól.
- ⁷ Ezért megerőtlenülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve;
- ⁸ És megrémülnek, kínok és fájdalom fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arcuk lángba borul.
- ⁹ Ímé az Úrnak napja jő kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról.
- ¹⁰ Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti.
- ¹¹ És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakoskodóknak gögjét megalázom.
- ¹² Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál.
- ¹³ Ezért az egeket megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgerjedt haragjának napján,
- ¹⁴ És mint az űzött zerge, és mint a pásztor nélkül való nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut;
- ¹⁵ Valaki ott találta, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el,
- ¹⁶ Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat elszákmányolják, és feleségeiket megszeplősitik.
- ¹⁷ Ímé, én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek;
- ¹⁸ Kézíveik szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak nem irgalmaz szemök:
- ¹⁹ És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének dísz,

mint a hogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát;

²⁰ Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről nemzetségre, nem von sátozt ott az arábiai, és pásztorok sem tanyáznak ott;

²¹ Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szökdelnek ott;

²² És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

FEJEZET 14

Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak;

² És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon.

³ És majd ama napon, a melyen nyugalmat ád néked az Úr fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett,

⁴ E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lőn!

⁵ Eltörte az Úr a gonoszok pálczáját, az uralkodóknak vesszejét.

⁶ A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartóztatlanul.

⁷ Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek.

⁸ Még a cziprusok is örvendenek rajtad: a Libánon czédrusai ezt mondják: Mióta te megdőltél, nem jő favágó ellenünk.

⁹ Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait;

¹⁰ Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlen né lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél!

¹¹ Kevélységed és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók!

¹² Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál!

¹³ Holott te ezt mondád szívedben; Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon.

¹⁴ Felibök hágak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.

¹⁵ Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!

¹⁶ A kik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, a ki királyságokat rendített meg?

¹⁷ A ki a föld kerekességét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza!

¹⁸ A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, kiki az ő sírjában,

¹⁹ Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest!

²⁰ Nem egyesülsz velők a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem!

- 21** Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e földet, és városokkal töltsék be e földnek színeit!
- 22** És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr;
- 23** És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura.
- 24** Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy leszen, mint elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém:
- 25** Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik.
- 26** Ez az elvégezett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz minden népek fölött.
- 27** Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt?
- 28** A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lőn e jövendölés.
- 29** Ne örvendj oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus jő ki, a melytől szárnyas sárkány származik.
- 30** És legelnek a szegényeknek elsőszülöttei, és a szűkölködők bátorsággal nyugosznak; és én kivesztem gyökeredet éhséggel, és maradékodat megölik.
- 31** Jajgass kapu, kiálts város! remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy sem!
- 32** És mit felelnek a népek követői? Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

FEJEZET 15

- J**övendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Kir-Moáb!
- 2** Felmennek a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és Médebán jajgat Moáb, minden fejen kopaszság, minden szakál lenyírva!
- 3** Utczáin gyászruhába öltöznek, házfedelein és piaczaik jajgat minden, és könyekben olvad el!
- 4** És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jáháczig hallatik; ezért ordítanak Moáb vitézei, és lelke reszket.
- 5** Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három éves üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják.
- 6** Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pázsit, elfogyott a fű, és semmi zöld nem leszen.
- 7** Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja mellé hordják.
- 8** Mert kiáltás zengé körül Moáb határát, jajgatása Eglaimig, és Beér-Élimig hallatik jajgatása!
- 9** Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire oroszlánt, és a földnek maradékira.

FEJEZET 16

Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére.

² Mert mint a bujdosó madár szétszórt fészek körül, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóján:

³ Adj tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékosat délben olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiűzötteket, és a bujdosót ne add ki!

⁴ Lakozzanak benned menekültjeim, és Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége a nyomorgatónak, megszűnt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók.

⁵ És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője.

⁶ Hallottuk volt Moáb kevélységét, a felettébb kevélyét, gőgjét, kevélységét, dühét, és üres kérkedését.

⁷ Ezért jajgatni fog Moáb Moábért, minden jajgatni fog, és nyögtök Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve.

⁸ Mert Hesbon földi elhervadásának, és Sibma szőlőjének drága vesszőit a népek fejedelmei levágták. Jáézerig értek azok, a pusztát bejárták, kacsai szétterjedtek, és a tengeren túlnyúltak.

⁹ Ezért siratom Jáézer siralmával Sibma szőlőjét, megnedvesítlek könyeimmel Hesbon és Eleálé, mert szüretedről és aratásodról a víg éneklés elmaradt.

¹⁰ Elvétetett a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vígadnak és nem kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vetettem a víg éneklésnek.

¹¹ Ezért bensőm Moábért, mint a czitera sír, és szívem Kir-Heresért!

¹² És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem mehet!

¹³ Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb felől már régen.

¹⁴ És most szól az Úr, mondván: Három esztendő alatt, melyek, mint napszámos esztendői, megaláztatik Moáb dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny, kevés és erőtelen lesz.

FEJEZET 17

Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztíttatik, és romok halmává lesz;

² Aróer városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul.

³ És vége lesz Efraim erősségének, és Damaskus királyságának; Siria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége, ezt mondja a seregeknek Ura.

⁴ És lesz ama napon: megvékonyul a Jákób dicsősége, és húsa kövérsége megösztvéredik.

⁵ És lesz, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat kezével learatja, és lesz, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refáim völgyében;

⁶ És csak mezgérlés marad belőlök, mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így szól az Úr, Izráel Istene.

⁷ Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek;

⁸ És nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat.

⁹ Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melyeket elhagytak volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek.

¹⁰ Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről, és nem emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál beléjük;

¹¹ A mely napon elültetted, körül sövényezéd és reggelre magodat felvirágoztatád: de nem leszen aratás sebeidnek és nagy fájdalomnak napján!

¹² Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek!

¹³ A népségek, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt;

¹⁴ Estvének idején rémülés száll reájok és minekelötte megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

FEJEZET 18

Jaj a szárnyshogás országának, a mely Szerecsenország folyóin túl van;

² A mely követeket küld a tengeren gyékényből csinált tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét folyók hasítják át.

³ Föld kerekségének minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló emelkedik, és halgassatok, ha kürt szól!

⁴ Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem sátoromból verőfényes melegnél, harmatozó felhőnél aratás hévségében.

⁵ Mert aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág erő fürtté leszen, levágja a vesszőket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és lemetszi.

⁶ Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak, és a föld minden állatai rajtok telelnek.

⁷ Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

FEJEZET 19

Jövendölés Égyiptom ellen. Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és megháborodnak előtte Égyiptomnak bálványai, és az égyiptomiak szíve megolvad ő bennök.

² És összeveszítem az égyiptomiakat az égyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen.

³ És elfogyatkozik az égyiptomiak lelke ő bennök, és az ő tanácsát elnyelem, és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől, halottidézőktől és jövőmondóktól.

⁴ És adom az égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura.

⁵ És elfogyatkoznak a tenger részei, és a folyam kiszárad és elapad.

⁶ És bűdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak.

- ⁷ A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem lészen.
- ⁸ És keseregnek a halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki, búsulnak.
- ⁹ És megszegyenülnek a fésült len készítői és a gyolcs szövői.
- ¹⁰ Hatalmasaik megtöretnek, és minden napszámosaik bánkódnak lelkökben.
- ¹¹ Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs tanácsosai egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bölcsök fia vagyok, régi királyoknak fia?
- ¹² Ugyan hol vannak bölcsed? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyiptom felől?
- ¹³ Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nóf fejedelmei, és elámíták az Égyiptomiakat törzseik szegletkövei.
- ¹⁴ Az Úr beléje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ő okádása felett.
- ¹⁵ És nem lesz Égyiptomnak semmi mmunkája, a melyet cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka.
- ¹⁶ Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölemel ellene.
- ¹⁷ És Júda földe félelmére lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, s a seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett felőle.
- ¹⁸ Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvén szólnak, és esküsznek a seregek Urára; az egyik "pusztulás városának" nevezetik.
- ¹⁹ Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak;
- ²⁰ És lesz jegyül és bizonyágul a seregek Urának Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítsa.
- ²¹ És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik.
- ²² De ha megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ő meghallgatja és meggyógyítja őket.
- ²³ Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megy Égyiptomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával az Urat tiszteli.
- ²⁴ Ama napon Izráel harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette;
- ²⁵ Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izráel!

FEJEZET 20

Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívá Asdódot és azt elfoglalá:

² Ez időben szólott az Úr Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül.

³ És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és Szerecsenországra nézve:

- ⁴ Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellet, Égyiptomnak gyalázatára;
- ⁵ S megrettennek és megszégyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicsekedtek.
- ⁶ És szól e partvidék lakosa ama napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, hogy Assiria királyától megszabaduljunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

FEJEZET 21

- J**övendölés a tenger pusztasága ellen. Mint szélvész, délen tombolók, úgy jő a pusztából, rettenetes földről.
- ² Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jöjj fel Élám, szállj meg Madai, minden ő fohászkodásának véget vetek.
- ³ Ezért ágyékim telvél fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szülő asszony kínjai: gyötrődöm hallása miatt, és megrémültem látása miatt.
- ⁴ Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tévé nékem.
- ⁵ Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst!
- ⁶ Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit lát, mondja meg.
- ⁷ És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott.
- ⁸ És kiálta, mint oroszlán: Uram az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen állok egész éjszakákon.
- ⁹ És ímé, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le.
- ¹⁰ Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek!
- ¹¹ Jövendölés Dúma ellen: Seirből így kiáltnak hozzám: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez éj?
- ¹² Szólt a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjétek, forduljatok vissza és jertek el!
- ¹³ Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltok Arábiában, Dédán utazó seregei.
- ¹⁴ A szomjazó elé hozzatok vizet! Témá följének lakosi kenyérökkel jönnek a bujdosó elébe.
- ¹⁵ Mert az ellenség fegyver előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kézívek előtt és a nehéz harcz előtt.
- ¹⁶ Mert így szólott hozzám az Úr: Még egy esztendő, mely mint a béresnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége;
- ¹⁷ És Kédár vitéz fiainak kézíve számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

FEJEZET 22

- J**övendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére?
- ² Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek,

meg, és nem harczon hullottak el!

³ Hadnagyaid mind elszaladtak a kézív előtt, de megkötöztettek; a kik benned találtattak, mind megkötöztettek, midőn futni akartak messzire.

⁴ Ezért mondom: Ne nézzetek reám, hadd kesergessem magamat sírással; ne siessetek vigasztalni engem, népem leánya romlása felett.

⁵ Mert rémülésnek és eltapodtatásnak és zavarnak napja jő Istentől, a seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kőfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik.

⁶ És Éláam fölvette a tegezt, és jő szekeren emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztelenít.

⁷ És léssen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé.

⁸ És fölfedi Júdának fátyolát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére,

⁹ És meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét.

¹⁰ És megszámláljátok Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessétek;

¹¹ És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt, Őt nem látjátok!

¹² És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok megkopaszítására és gyászruha-öltésre,

¹³ És ímé öröm és vígasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!

¹⁴ És megjelenté magát füleimben a seregek Ura: Meg nem bocsáttatik e bűn tinéktek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura.

¹⁵ Így szólt az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, és mondd meg néki:

¹⁶ Mi dolgoz itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának!

¹⁷ Ímé az Úr elhajít téged erős hajítással, és megragadván megragad,

¹⁸ Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda mennek dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata!

¹⁹ És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről.

²⁰ És lesz ama napon, hogy elhívom szolgálmat, Eliákimot, a Hilkiás fiát,

²¹ S felöltöztetem őt öltözetedbe, és öveddel megerősítem, és uralmatat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának;

²² S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki;

²³ S beverem őt, mint szeget erős helyre, és léssen dicsőséges székül az ő atyja házának;

²⁴ S reá függesztik atyja házának minden dicsőségét: fiaikat és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészeedényektől a tömlőknek minden edényeiig.

²⁵ Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörik a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

- J**övendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztított, úgy hogy nincs benne ház és abba bemenet! A Kitteusok földéről jelentetett meg nékik.
- ² Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltöttek be egykor.
- ³ Melynek sok vizeken át a Sihór veteménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt!
- ⁴ Pirulj Sidon, mert szól a tenger és a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem tápláltam ifjakat, és nem neveltem szûzeket.
- ⁵ Mihelyt e hír Égyiptomba eljut, Tírus e híre miatt szenvednek ott is.
- ⁶ Menjetelek át Tarsisba, és jajgassatok ti partvidék lakói!
- ⁷ Ez-é a ti örvendező várostok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire!
- ⁸ Ki végezté ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei.
- ⁹ A seregeknek Ura végezté ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét, és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit.
- ¹⁰ Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv!
- ¹¹ Kezét kinyújtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit;
- ¹² És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszeplősített szûz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem léssen nyugodalmad!
- ¹³ Ímé, a Káldeusok földé; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a pusztá lakosainak; felállítá őrtornyait, lerombolá Tírus palotáit, rommá tévé azt.
- ¹⁴ Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségeitek elpusztított!
- ¹⁵ És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő múltán Tírus sorsa a parázna nő éneke szerint léssen:
- ¹⁶ Végy cziterát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj!
- ¹⁷ És lesz hetven esztendő múltán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színén!
- ¹⁸ S léssen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké léssen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

FEJEZET 24

- Í**mé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit!
- ² S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolgáló, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez;
- ³ Megüresítettén megüresíttetik a föld, és elpusztítván elpusztíttatik; mert az Úr szólá e beszédet.
- ⁴ Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kerekcsége, elhervadnak a föld népének nagyjai.
- ⁵ A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget.

- ⁶ Ezért átok emésztí meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói, és kevés ember marad meg.
- ⁷ Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám szívűek.
- ⁸ Megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziporának vidámsága megszűnt.
- ⁹ Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak;
- ¹⁰ Rommá lőn az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be nem mehet!
- ¹¹ Az utczákon panaszkodás hallik a bor miatt; minden öröm alkonyra szállt, a föld vígassága elköltözött.
- ¹² A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzatott a kapu.
- ¹³ Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezejléskor, midőn a szüre elmúlt.
- ¹⁴ Ők felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől.
- ¹⁵ Ezért dicsérjétek az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel Istenének nevét.
- ¹⁶ A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek.
- ¹⁷ Rettegés, verem és tör vár rád földnek lakója!
- ¹⁸ És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornáit megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai.
- ¹⁹ Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld;
- ²⁰ Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé!
- ²¹ És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön:
- ²² És összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogattnak.
- ²³ És elpirul a hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség leszen.

FEJEZET 25

Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid hűség és igazság.

- ² Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná tetted, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül.
- ³ Ezért dicsőítnék téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged!
- ⁴ Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész.
- ⁵ Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg miatt, megszűnt a pogányoknak éneke.
- ⁶ És szerezhatsz a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kővér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kővér eledelekből, megtisztult erős borból;

- ⁷ S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket;
- ⁸ Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott.
- ⁹ És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!
- ¹⁰ Mert az Úr keze nyugszik e hegyen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében.
- ¹¹ És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr megalázza kevélységét és kezei csalárdságát;
- ¹² És magas falaid erősségét lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

FEJEZET 26

Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nekünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt!

- ² Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.
- ³ Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik;
- ⁴ Bízatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök köszálunk van.
- ⁵ Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt;
- ⁶ Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai!
- ⁷ Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készíted az igaznak útját.
- ⁸ Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! Te neved és emlékezeted után vágyott a lélek!
- ⁹ Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőmben Téged keresett, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai.
- ¹⁰ Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.
- ¹¹ Uram! magas a Te kezed, de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet.
- ¹² Uram! Te adsz nekünk békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk.
- ¹³ Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nekünk kívüled; de általad dicsőítjük neved!
- ¹⁴ A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörled emlékezetöket.
- ¹⁵ Megszaporítád e népet, Uram! megszaporítád e népet, magadat megdicsőítéd, kiterjesztetted a földnek minden határait.
- ¹⁶ Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod.
- ¹⁷ Miként a terhes asszony, a ki közel a szüléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előtted olyanok voltunk, Uram!
- ¹⁸ Mint terhesek vajudtunk, de csak szelet szültünk: szabadulása nem lön e földnek, és nem hulltak el a föld kerekiségének lakói.
- ¹⁹ Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljetek, a kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!

²⁰ Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtse el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag!

²¹ Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!

FEJEZET 27

Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van.

² Ama napon a színború szőlőről énekeljete:

³ Én, az Úr, őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt;

⁴ Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jó элем, csatára megyek ellene, és meggyújtom azt mind együtt;

⁵ Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!

⁶ Jövendőben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltik a földnek színét gyümölcscsel.

⁷ Avagy az őt verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megöletteinek megölése szerint öletett-e meg?

⁸ Mérték szerint ítélted őt, midőn elvetted! Reájok fútt kemény lehelletével a keleti szél napján.

⁹ Ezért így tisztítatik el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcse bűne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden követ, minők a széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok!

¹⁰ Mert az erős város magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a pusztá, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti annak ágait.

¹¹ És ha megszáradnak gallyai, összetöretnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotója.

¹² És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizétől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedettek, Izráel fiai.

¹³ És lesz ama napon: megfűjják a nagy kürtöt, és eljönnek, a kik elvesztek Assiria földében és a kik kiűzettek Egyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

FEJEZET 28

Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van.

² Ímé, egy erős és hatalmas jó az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt!

³ Lábbal tapodtatik meg Efraim részegeinek kevély koronája,

⁴ És úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli.

⁵ Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe

maradékának;

⁶ És ítéletnek lelke annak, a ki az ítélőszékben ül, és erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az ellenséget.

⁷ De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövődőlátásban, és inognak az ítéletmondásban;

⁸ Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélkül.

⁹ Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é?

¹⁰ Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi.

¹¹ Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólani e néphez,

¹² Ő, a ki ezt mondá nékik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani!

¹³ És lőn nékik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöressenek és törbe jussanak és megfogassanak!

¹⁴ Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a kik uralkodtok e népen, a mely Jeruzsálemben lakik.

¹⁵ Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejtezőnk el!

¹⁶ Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki benne hisz, az nem fut!

¹⁷ És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színlelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket.

¹⁸ És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket,

¹⁹ S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást;

²⁰ Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzésekör.

²¹ Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz.

²² És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett.

²³ Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam', figyeljete és hallgassátok beszédem'!

²⁴ Hát mindig szánt-é a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét?

²⁵ Nemde, mikor elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélére?

²⁶ Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene.

²⁷ Mert nem cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik ki, és az illatost pálczával;

²⁸ A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töreti.

²⁹ Ez is a seregek Urától származott: Ő ad csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

FEJEZET 29

Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, a hol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek!

² És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siralom, és lesz nékem, mint Áriel.

³ Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened.

⁴ És megaláztatván, a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidézőé, a földből, és porból sipog beszéded.

⁵ Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen.

⁶ A seregek Urától látogattatik meg, mennydörgéssel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és emésztő tűzi lánggal;

⁷ Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják.

⁸ És lesz, mint mikor álmodik az éhező, és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és ímé iszik, és midőn fölserken, ímé szomjas és lelke eped: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen.

⁹ Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól.

¹⁰ Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte;

¹¹ És lesz mind e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett.

¹² És ha e levelet annak adják, a ki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást.

¹³ És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lőn:

¹⁴ Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcséinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.

¹⁵ Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket?

¹⁶ Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen!

¹⁷ Nemde kevés idő multán a Libánon termőfölddé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik?

¹⁸ És meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak.

¹⁹ És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében.

²⁰ Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak

minden őrei,

²¹ Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, a ki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat.

²² Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, a ki megváltá Ábrahámot: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája.

²³ Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét.

²⁴ És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

FEJEZET 30

Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkem által, hogy bűnre bűnt halmozzanak!

² A kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjenek.

³ És lesz néktek a Faraó oltalma szegyetekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatotokra.

⁴ Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánesig érkezének.

⁵ Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem használ, sőt szegyenőkre és gyalázatukra lesz!

⁶ Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és viperák és szárnyas sárkányok jönnek ki; viszik számarcsikók hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ.

⁷ Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, a ki veszteg ül,

⁸ Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyságul örökre.

⁹ Mert pártütő nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét;

¹⁰ Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljetekek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat!

¹¹ Hagyjátok el az utat, térjetekek le már ez ösvényről, vigyétékek el előlünk Izráelnek Szentjé!

¹² Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megútáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok:

¹³ Azért e bűn olyan lesz tinéktek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása;

¹⁴ És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélés nélkül eltöretik, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából.

¹⁵ Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtetek lett volna: de ti nem akarátok;

¹⁶ Hanem ezt mondátok: Nem, sőt lóra ülven, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitekek.

¹⁷ Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására mind elfuttok, mígnem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon.

- 18** S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzon néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, a kik Őt szolgálják.
- 19** Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja megfelel néked;
- 20** És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek!
- 21** És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.
- 22** És megútáljátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nékik.
- 23** És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon.
- 24** A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, szózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával.
- 25** És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak.
- 26** És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebét meggyógyítja!
- 27** Ímé, az Úr neve jő messziről, haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz!
- 28** Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját vesse a népségek szájába.
- 29** És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel köszálához.
- 30** És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízarádással, zivatarral és jégeső kövével.
- 31** Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel;
- 32** És a büntető vessző minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és cziporokkal fogjátok kísérni, és Ő kezét fel-felemelvén, harczol ellene.
- 33** Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyűjti meg azt, mint kénköves patak.

FEJEZET 31

Jaj nékik, a kik Égyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és a szekerek sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik.

2 De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítségé ellen.

3 Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek.

4 Mert így szólott az Úr hozzám: A mint mormol az oroszlán és az oroszláncölők zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavoktól ő meg

nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán!

⁵ Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kimélvén megmenti.

⁶ Térjete vissza hát hozzá, a kitől oly nagyon elpártolátok, Izráelnek fiai!

⁷ Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre.

⁸ És elesik Assiria, nem férfiú kardjától, és nem ember kardja emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek;

⁹ És köszála félelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

FEJEZET 32

Imé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítélettelben;

² Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön.

³ És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznak;

⁴ A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól.

⁵ Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagyilelkűnek.

⁶ Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye.

⁷ A csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna is.

⁸ De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad.

⁹ Ti gondtalan asszonyok, keljete fel, halljátok szavam', és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem'!

¹⁰ Kevés idő múltán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölcsszedés sem lesz.

¹¹ Reszketek ti gondtalanok, rettenjete meg, ti elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezzétek fel ágyékaitokat gyászruhával.

¹² Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő szőlőtőket.

¹³ Népemnek földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden öröm-házait;

¹⁴ A paloták elhagyatvák, a város zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszamar kedvére él, a nyájak meg legelnek.

¹⁵ Míglén kiöntetik reánk a lélek a magasból, és lészen a pusztta termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik;

¹⁶ És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön;

¹⁷ És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.

¹⁸ Népem békesség hajlékában lakozik biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.

¹⁹ De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsüllyedve elsüllyed!

²⁰ Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon eresztitek a barmok és szamarak lábait!

FEJEZET 33

Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha bevégzed a pusztítást, el fogsz pusztíttatni; ha készen leszel csalárdságoddal, téged fognak megcsalni.

² Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak idején!

³ Egy zendülő szózatától elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népségek.

⁴ És elpusztítják zsákmánytokat sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá.

⁵ Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lakozik, betölté Siont ítélettel és igazsággal.

⁶ És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr félelme lesz kincse.

⁷ Ímé, erőseik ott künn kiáltanak, a békesség követői keservesen sírnak.

⁸ Puszták az ösvények, megszűnt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel!

⁹ Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszágyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy pusztá, és lombtalan Básán és Karmel.

¹⁰ Most fölkelek, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemelkedem!

¹¹ Fogantok szalmát, szültök polyvát, dühötök tűz, megemészt titeket.

¹² A népek égetett mészszé lesznek, levágott tövisekké; tűzben hamvadnak el.

¹³ Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmammat!

¹⁴ Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hősséggel?

¹⁵ A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson:

¹⁶ Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.

¹⁷ A királyt ékességében látják szemeid; látnak széles országot.

¹⁸ Szíved elgondolja a múlt félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója?

¹⁹ A gögös népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érthető.

²⁰ Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátert, mely nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak;

²¹ Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nekünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jö evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy.

²² Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!

²³ Megtágtultak köteleid, árbóczfájok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt vetnek.

²⁴ És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

FEJEZET 34

- J**öjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksege és minden szülöttei.
- ² Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre; megátkozá, halálra adta őket.
- ³ Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérök miatt.
- ⁴ Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtatik, és minden serege lehull, miként lehull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb.
- ⁵ Mert megrészegült fegyverem az égben, és ímé leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre.
- ⁶ Az Úr fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövével; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy öldöklés Edom földén.
- ⁷ Elhullnak a bivalyok is velök, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel.
- ⁸ Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért.
- ⁹ És változnak patakjai szurokká, és pora kénkövé, és lészen földé égő szurokká.
- ¹⁰ Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem megy rajta;
- ¹¹ És örökségül bírándja azt ökörbika, sündisznó; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötélét és a semmiségnek köveit.
- ¹² Nemesei nem választanak többé királyt, és minden fejedelmei semmivé lesznek.
- ¹³ És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara.
- ¹⁴ És találkozik vadmacska a vadebbel, és a kísértet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának.
- ¹⁵ Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok!
- ¹⁶ Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket!
- ¹⁷ Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki azt nékik mérőkötéllel; örökre bírni fogják azt, nemzetségről nemzetségre lakoznak abban.

FEJEZET 35

Örvend a pusztaság és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike.

- ² Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sárón ékessége; meglátják űk az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét.
- ³ Erősítétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket.
- ⁴ Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek! Ímé, Istenetek bosszúra jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket!
- ⁵ Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak,
- ⁶ Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben.
- ⁷ És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, a hol

feküsznek, fű, nád és káka terem.

⁸ És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el;

⁹ Nem lesz ott oroslán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta!

¹⁰ Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejökön, vígasságot és örömet találnak: és eltűnik fájdalom és sóhaj.

FEJEZET 36

És Iőn Ezékiás király tizennegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib assir király Júdának minden erős városai ellen, és azokat megvevé.

² És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján.

³ És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékiró.

⁴ És mondá nékik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol?

⁵ Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál?

⁶ Ímé te e megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre a ki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak.

⁷ És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajjon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg.

⁸ Most azért harczolj meg, kérlek, az én urammal, az assir királylyal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok.

⁹ Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram szolgálai közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovagokért.

¹⁰ És most talán az Úr nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt!

¹¹ És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgálidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzánk, e köfalon levő nép füle hallatára.

¹² És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a köfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletöket veletek együtt?!

¹³ És odaállá Rabsaké, és kiálta felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédit!

¹⁴ Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titeket.

¹⁵ És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az assirii király kezébe!

¹⁶ Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jöjjetek ki hozzám, és akkor kiki ehetik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kútjának vizét.

¹⁷ Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére,

kenyér és szőlő földére.

18 Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-é a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának kezéből?

19 Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát kezemből?

20 Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből?

21 Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki!

22 Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékiró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsaké beszédeit.

FEJEZET 37

És lőn, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatá ruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába.

2 És elküldé Eljákimot az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákot, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához.

3 Kik mondanak néki: Így szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez!

4 Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ő ura, az assirii király, hogy káromolja az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan!

5 Így menének el Ezékiás király szolgálai Ésaiáshoz.

6 És monda nekik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az assirii király szolgálai.

7 Ímé, én oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza földére, és elejtem őt fegyver által az ő földében!

8 Rabsaké pedig visszatérvén, találá az assirii királyt Libna ellen harcolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistól elindult.

9 És meghallván Tirhák, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harcoljon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondván:

10 Így szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem az assirii király kezébe!

11 Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria királyai minden országokkal, eltörölvén azokat, és te megszabadulnál?

12 Hát megszabadíták-é azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítának? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait?

13 Hol van Hamáth királya és Arphádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva?

14 És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt.

15 És könyörge Ezékiás az Úrhoz mondván:

16 Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden

országainak Istene, Te teremtéd a mennyet és a földet.

17 Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédit, a melyeket izent az élő Isten káromlására!

18 Bizony, Uram, Assiria királyai elpusztítottak minden országokat és azoknak földjét,

19 És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálmánya, fa és kő; így veszhették el azokat.

20 És most Uram, mi Istenünk! szabadíts meg minket az ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül.

21 És küldje Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz, mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögtél Szanhérib miatt, Assiria királya miatt:

22 Ez a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megútál téged, gúnyt űz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálem leánya;

23 Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen!

24 Szolgáid által megkáromlád az Urat, és ezt mondád: Temérdek szekeremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott cziprusait, és behatolok végső magaslatába és kertjének erdejébe!

25 Én ástam és vizet ittam, és kiszáraztóm lábam talpával Égyiptom minden folyóit.

26 Hát nem hallottad-é, hogy régtől fogva én tevém ezt, az őskor napjaiban elvégezém ezt, és most előhozám, hogy pusztá kőrakássá tégy erős városokat?!

27 És lakóik elájultak és megrendültek és megszégyenültek, és lőnek mint a mező füve és gyöngye zöltség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés!

28 Ülésedet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat.

29 Ellenem való haragodért, és mert kevésységed fülembe jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jövé!

30 S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét.

31 Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül.

32 Mert Jeruzsálemből megy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt!

33 Azért így szól az Úr Assiria királyáról: Nem jő be e városba, nyilat sem lő reá, és nem szállja meg paizszal azt, és töltést sem készít ellene.

34 Az úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr.

35 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért!

36 Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az assir táborban száznyolczvanötezeret, és midőn reggel az emberek felköltek, ímé azok mindnyájan holt hullák valának!

37 Elindula azért és ment és visszatért Szanhérib, az assirii király, és lakozék Ninivében.

38 És lőn, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fiai: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földre menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Éσαιás Ámós fia, a próféta, és mondá néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz!

2 És Ezékiás arczzal a falnak fordulván, könyörge az Úrnak,

3 És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előtted, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen.

4 És lőn az Úr beszéde Éσαιáshoz, mondván:

5 Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok.

6 És az assíriai király kezéből megszabadítlak téged és e várost; megoltalmazom e várost!

7 Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott:

8 Ímé, visszatérítem az árnyékot, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult.

9 Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségéből fölgyógyult.

10 Én azt mondám: hát napjaimnak nyugalmaiban kell alászállanom a sír kapuihoz, megfosztva többi éveimtől!

11 Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt.

12 Porsátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor hajléka! Összehajtám, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonalról engem; reggeltől estig végzesz velem!

13 Reggelig nyugton vártam; mint oroszlán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz velem!

14 Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg!

15 Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után!

16 Oh Uram! ezek által él minden! és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet!

17 Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet!

18 Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak!

19 Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet!

20 Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában!

21 Akkor mondá Éσαιás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon.

22 És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegek az Úr házába?

FEJEZET 39

Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult.

² És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, s egész fegyvertárát, és mindent, a mi kincsei közt található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában.

³ És eljött Ésaías, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttem hozzá, Bábelből.

⁴ És monda: Mit látának házában? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házában van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül.

⁵ És monda Ésaías Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét:

⁶ Ímé napok jönnek, és elvitetik, valami házában van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttek eleid, Bábelbe; nem marad semmi meg, ezt mondja az Úr!

⁷ És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok Bábel királyának palotájában.

⁸ Akkor monda Ezékiás Ésaíasnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak napjaimban legyen béke és állandóság!

FEJEZET 40

Vígasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek!

² Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sujtotta őt az Úr keze minden bűneiért.

³ Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!

⁴ Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává.

⁵ És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szólt.

⁶ Szózat szól: Kiálts! és monda: Mit kiáltsak? Minden test fû, és minden szépsége, mint a mező virága!

⁷ Megszáradt a fû, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvalt reá; bizony fû a nép.

⁸ Megszáradt a fû, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!

⁹ Magas hegyre mej fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek!

¹⁰ Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtt.

¹¹ Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.

¹² Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arasszal, a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe?

¹³ Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa?

¹⁴ Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa Őt az értelem útára?

¹⁵ Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl!

- ¹⁶ És a Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra.
- ¹⁷ Minden népek semmik Ő előtt, a semmiségnél és ürességnél alábbvalónak tartja.
- ¹⁸ És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítették Ő róla?
- ¹⁹ A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst lánczot reá;
- ²⁰ A ki szegény ily áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothad; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz.
- ²¹ Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait?
- ²² Ki ül a föld kereksege fölött, a melynek lakói mint sáskák előtt, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátozt, lakásra;
- ²³ Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld biráit hiábavalókká változtatja;
- ²⁴ Még alig plántáltattak, még alig vettetének el, alig vert gyökeret a földben törzsük, és Ő csak rájuk fuvall, és kiszáradnak és őket, mint polyvát, forgószél ragadja el:
- ²⁵ Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent.
- ²⁶ Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, a ki kihozza seregeket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen.
- ²⁷ Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!
- ²⁸ Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, a ki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége!
- ²⁹ Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja.
- ³⁰ Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is;
- ³¹ De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

FEJEZET 41

Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak, együtt hadd szálljunk perbe!

- ² Ki támasztá fel azt keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A népeket kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő polyvát kezíve által!
- ³ Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt.
- ⁴ Ki tette és vitte végbe ezt? A ki elhívja eleitől fogva a nemzetségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én!
- ⁵ Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűltek.
- ⁶ Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erős!
- ⁷ És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapáccsal simító azt, a ki az ültöt veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősíti szegekkel, hogy meg ne mozduljon.
- ⁸ De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva;
- ⁹ Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól elhívtalak, és ezt mondám

néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem utállak:

10 Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.

11 Ímé, megszegyenülnek és meggyaláztatnak, a kik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek.

12 Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak.

13 Mivel én vagyok Urad, Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!

14 Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítelek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje!

15 Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed.

16 Te szórd, és a szél vigye el őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekedel Izráelnek Szentjében.

17 A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket.

18 Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá.

19 A pusztában czédrust, akáczt nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt,

20 Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt!

21 Hozzátok ide ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya.

22 Adják elő és jelentsék meg nekünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végöket, vagy a jövődöket tudassátok velünk!

23 Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát míveljete jó vagy gonoszt, hogy mérközzünk és majd lássuk együtt!

24 Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útálat az, a ki titeket szeret.

25 Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa.

26 Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók: Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudatá senki, nem hallá szavakat senki sem!

27 Sionnak először én hirdetém, ímé itt vannak a tanúk, és örömondót adtam Jeruzsálemnek.

28 És néztem és nem volt senki, ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és feleljenek nékem.

29 Ímé, mindnyájan semmik űk, semmiség cselekedetűk, szél és hiábavalóság képeik.

FEJEZET 42

Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek.

2 Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.

- ³ Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.
- ⁴ Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására.
- ⁵ Így szól az Úr Isten, a ki az egeket teremte és kifeszíté, és kiterjeszté termésével a földet, a ki lelket ad a rajta lakó népnek, és lehetet a rajta járóknak:
- ⁶ Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává.
- ⁷ Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.
- ⁸ Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.
- ⁹ A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek.
- ¹⁰ Énekeljete az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határaitól, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói.
- ¹¹ Emeljék fel szavokat a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kösziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak.
- ¹² Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben.
- ¹³ Az Úr, mint egy hős kijő, és mint hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz.
- ¹⁴ Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok!
- ¹⁵ Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztom minden fűvöket, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok.
- ¹⁶ A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom.
- ¹⁷ Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink!
- ¹⁸ Oh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok!
- ¹⁹ Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája?
- ²⁰ Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall.
- ²¹ Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségessé.
- ²² De e nép kiraboltatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöczben mindnyájan, és fogházakban rejtettek el, prédává lettek és nincs szabadító; ragadományyá lettek és nincsen, a ki mondaná: add vissza!
- ²³ Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután!
- ²⁴ Ki adta ragadományul Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy nem az Úr-é, a ki ellen vétkezénk, és nem akartak járni útain és nem hallgattak az Ő törvényére?
- ²⁵ Ezért ontá ki reá búsulásának haragját és a had erejét; körölte lángolt az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért észére!

És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!

² Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.

³ Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted.

⁴ Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért:

⁵ Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugotról egybegyűjtelek.

⁶ Mondom északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnen, és leányimat a földnek végéről,

⁷ Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségemre teremtettem, a kit alkottam és készítettem!

⁸ Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek füleik vannak!

⁹ Minden népek gyűljenek egybe, és seregelenek össze a népségek: ki hirdethet közölök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz.

¹⁰ Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz!

¹¹ Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!

¹² Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.

¹³ Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja azt meg?

¹⁴ Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídámságuk hajóiba.

¹⁵ Én az Úr vagyok, szent Istenetek, Izráelnek teremője, királyotok.

¹⁶ Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt,

¹⁷ A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának!

¹⁸ Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!

¹⁹ Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket.

²⁰ Dicsőíteni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak.

²¹ A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet!

²² És még sem engem hívtál segítségül Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel!

²³ Nem adtad nékem égőáldozatul báránymagot, és áldozataiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak.

²⁴ Nem vettél pénzen nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérevel jól nem tartottál, csak bűneiddel terhelél, vétkeiddel fárasztál engemet.

²⁵ Én, én vagyok, a ki eltörölöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!

- ²⁶ Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszéld el, hogy igaznak találtassál!
- ²⁷ Az első atyád vétkezett, és tanítói elpártoltak tőlem!
- ²⁸ Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

FEJEZET 44

És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam.

- ² Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam!
- ³ Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre.
- ⁴ És nevednek mint fű között, és mint a fűzfák vizek folyásinál.
- ⁵ Ez azt mondja: én az Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önkezeivel írja: az Úré vagyok, és hízelkedve Izráel nevét említi.
- ⁶ Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.
- ⁷ És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt.
- ⁸ Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs köszál, nem tudok!
- ⁹ A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenczeik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek.
- ¹⁰ Ki alkotott istent, és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ!
- ¹¹ Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt!
- ¹² A kovács fejszét készíti, és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt pörölylyel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad.
- ¹³ Az ács mérőzsinórt von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt férfiú formájára, ember ékességére, hogy házában lakjék.
- ¹⁴ Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel.
- ¹⁵ Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlök és melegszik, meggyújtja és kenyeret süt; sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készíti és előtte leborul;
- ¹⁶ Felét tűzben megégeti, felénél húst eszik: pecsenyét süt és megelegszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valék!
- ¹⁷ Maradékából istent készíti, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem!
- ¹⁸ Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívök nem eszmél.
- ¹⁹ És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégettem és kenyeret sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útálatosságot csináljak-é, és leboruljak a fa-galy előtt?
- ²⁰ Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkezemben?
- ²¹ Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak

téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek el.

22 Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak.

23 Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát.

24 Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki mindent cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól;

25 Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi.

26 A ki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követői tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom!

27 Ki ezt mondja a mélységnek. Száradj ki! és kiapasztom folyóvizeidet!

28 Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

FEJEZET 45

Igy szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak;

2 Én menédek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtókat összetöröm, és leütöm a vaszarakat.

3 Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, a ki téged neveden hívtalak, Izráel Istene.

4 Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izráelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítalak, noha nem ismerél.

5 Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismerél.

6 Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen!

7 Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem!

8 Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyilják meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt!

9 Jaj annak, a ki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajjon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei?

10 Jaj annak, a ki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az asszonynak: Miért szülsz?

11 Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!

12 Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtem, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöket én állatám elő.

13 Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szöla a seregek Ura!

- 14** Így szól az Úr: Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termető Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten!
- 15** Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító!
- 16** Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói;
- 17** És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké;
- 18** Mert így szól az Úr, a ki az egeket teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen!
- 19** Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak.
- 20** Gyűljetek egybe és jőjjetek elő, közelegjete mind, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, a ki meg nem tart!
- 21** Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajjon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem.
- 22** Térjete én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több!
- 23** Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv!
- 24** Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszegyenülnek mindazok, a kik reá haragusznak.
- 25** Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

FEJEZET 46

Ledől Bél, elesik Nebó, oktan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhél a megfáradott állatnak;

- 2** Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok fogságba mennek.
- 3** Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta;
- 4** Vénségtekig én vagyok az, és megőszüléstekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.
- 5** Kihez hasonlítottok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlóknak volnánk?
- 6** Kitöltik az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte.
- 7** Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszteg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg.
- 8** Emlékezzetek meg erről, és legyetek erősek, vegyétek eszetekbe, pártütők!
- 9** Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos.

- ¹⁰ Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat;
- ¹¹ Ki elhívom napkeletről a sast, messzse földről tanácsom férfiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem!
- ¹² Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól.
- ¹³ Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

FEJEZET 47

Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek!

- ² Vedd a malmot és őrölj lisztet, föld fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, föld fel czombodat és menj át a folyókon.
- ³ Födöztessék föl meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek!
- ⁴ Így szól a mi Megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje!
- ⁵ Ülj némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének!
- ⁶ Fölgerjedtem volt népem ellen; megfertőztettem örökségemet és kezedbe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél!
- ⁷ És ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről.
- ⁸ És most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a ki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülök özvegységben, és a gyermektelenséget nem ismerem!
- ⁹ És mind e kettő elő reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességökben jönnek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon ígész szózatod.
- ¹⁰ Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több.
- ¹¹ Azért jő te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesztelhetsz, és hirtelen jő pusztulás reád, nem is tudod!
- ¹² No állj elő hát ígész szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod a veszedelmet.
- ¹³ Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád.
- ¹⁴ Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meg őket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén sem marad belőlök melegülésre, sem körülülhető parázs!
- ¹⁵ Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

FEJEZET 48

Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevéől neveztettek, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; de nem híven és nem igazán.

² Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura!

³ Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének,

⁴ Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod ércz:

⁵ Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtadra adtam, hogy ezt ne mondd: Faragott képem mívelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket.

⁶ Hallottad volt, és most lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-é erről bizonytságot? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltakat, a melyeket nem tudtál;

⁷ Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy ezt ne mondd: Ímé, tudtam én azokat.

⁸ Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártütőnek hívatál anyád méhétől fogva.

⁹ Nevemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak.

¹⁰ Ímé, megtisztíttalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemenczéjében.

¹¹ Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségtelenítenék meg nevem?! És dicsőségemet másnak nem adom.

¹² Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívtam, én vagyok az első és én az utolsó.

¹³ Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbam terjeszté ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak.

¹⁴ Gyűljetek egybe mind, és halljátok meg: ki jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelben, és karja léssen a Káldeusokon.

¹⁵ Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja.

¹⁶ Közelgjetek hozzám, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét.

¹⁷ Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetek oly úton, a melyen járnod kell.

¹⁸ Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai;

¹⁹ És olyan volna magod, mint a tengernek fővénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve orczám elől.

²⁰ Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot.

²¹ Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti is őket: kősziklából vizet fakaszt nékik, és meghasítja a sziklát és víz ömöl belőle.

²² Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről.

² Hasonlóvá tévé számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem.

³ És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben és megdicsőülök.

⁴ És én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.

⁵ És most így szól az Úr, a ki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtsék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem!

⁶ Így szól: Kevés az, hoggy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!

⁷ Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, a ki hű, Izráel Szentjéért, a ki téged elválasztott.

⁸ Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettetek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket;

⁹ Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz:

¹⁰ Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi.

¹¹ És teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek.

¹² Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről!

¹³ Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljete hegyek; mert megvígasztalá népét az Úr, és könyörül szegényein!

¹⁴ És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!

¹⁵ Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.

¹⁶ Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, köfalaid előttem vannak szüntelen.

¹⁷ Elősietek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled.

¹⁸ Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájokat, mint ékszer, és felkötöd, mint menyasszony.

¹⁹ Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid.

²⁰ Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam!

²¹ És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak?

²² Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és előttök zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölükben, és leányaid vállukon hordoztatnak.

²³ És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid, arczczal a földre borulnak

előtted és lábaid porát nyalják: és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek.

24 Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai?

25 Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat és háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.

26 És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a musttól, vérőktől megrészegednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene!

FEJEZET 50

Igy szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsönadóm közül, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsáttatott el anyátok!

2 Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztom a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűzhödnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak.

3 Felöltöztetem az egeket sötétségbe, és gyászruhával fődöm be azokat.

4 Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudja erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok.

5 Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.

6 Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt.

7 És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.

8 Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám!

9 Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhozzatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket!

10 Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, a ki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodják Istenhez!

11 Ímé, ti mind, a kik tüzet gyujtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket meggyújtottatok! Kezemből jö ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

FEJEZET 51

Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintetek a kőszálra, a melyből kivágattattatok, és a kútfő nyílására, a melyből kiásattatok!

2 Tekintetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, a ki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megszorítottam őt.

3 Mert megvígasztalja az Úr Siont, megvígasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találhatik abban, hálaadás és dicséret szava!

4 Figyeljete reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás megy ki

tőlem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom.

⁵ Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnek: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket.

⁶ Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfognak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol.

⁷ Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne essetek!

⁸ Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetségről nemzetségre!

⁹ Kelj föl, kelj föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte?

¹⁰ Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?!

¹¹ Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönnek, és örökös öröm fejökön; vígasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj!

¹² Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fű?!

¹³ Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, a ki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja?

¹⁴ Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el:

¹⁵ Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem?

¹⁶ És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te!

¹⁷ Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből haragja poharát; a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd!

¹⁸ Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szült, nem fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölnevelt.

¹⁹ E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vigasztaljalak téged?

²⁰ Fiaid elájultan ott feküdtek minden utcáknak fejeinél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve az Úr haragjától, Istenednek feddésétől.

²¹ Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de nem bortól!

²² Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg!

²³ És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hátadat olyanná tette, mint a föld, és mint a minő az utca a járóknak!

- S**erkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép te beléd többé körülméletlen, tisztátalan!
- ² Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya!
- ³ Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg!
- ⁴ Mert így szól az Úr Isten: Égyiptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossék, és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül.
- ⁵ És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen mindennap gúnyoltatik.
- ⁶ Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondom: Ímé, itt vagyok!
- ⁷ Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!
- ⁸ Halld őrállóidat! felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr!
- ⁹ Ujjongva énekeljete mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvigasztalá az Úr népét, megváltá Jeruzsálemet.
- ¹⁰ Feltúrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását!
- ¹¹ Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztátalant ne illessetek, jertek kik közülök, tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok.
- ¹² Mert ne sietséggel jertek ki, és ne futással menjete; mert elöttetek megy az Úr, és követni fog Izráel Istene!
- ¹³ Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon.
- ¹⁴ Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt:
- ¹⁵ Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájakat, mert a mit nékik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

FEJEZET 53

Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg?

- ² Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos!
- ³ Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! mint a ki elől orczákat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele.
- ⁴ Pedig betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!
- ⁵ És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.
- ⁶ Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétvét ő reá veté.
- ⁷ Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékra vitetik, és mint juh, mely megnémul az ő nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg!

- ⁸ A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?!
- ⁹ És a gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában.
- ¹⁰ És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz.
- ¹¹ Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.
- ¹² Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

FEJEZET 54

Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr.

- ² Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet.
- ³ Mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat megnépesítenek.
- ⁴ Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel.
- ⁵ Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik.
- ⁶ Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened:
- ⁷ Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek;
- ⁸ Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörölök rajtad; ezt mondja megváltó Urad.
- ⁹ Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek.
- ¹⁰ Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.
- ¹¹ Oh te szegény, szélvészről hányt, vigasztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak.
- ¹² Rubinból csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből;
- ¹³ És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.
- ¹⁴ Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád.
- ¹⁵ És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad.
- ¹⁶ Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a parazsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtem a pusztítót is a vesztesre!

¹⁷ Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhóztatsz: ez az Úr szolgálainak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

FEJEZET 55

Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.

² Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben.

³ Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.

⁴ Ímé, bizonyságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul népeknek.

⁵ Ímé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített.

⁶ Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van.

⁷ Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.

⁸ Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!

⁹ Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!

¹⁰ Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek:

¹¹ Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem.

¹² Mert örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltetek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fája tapsolnak.

¹³ A tövis helyén cziprus nevededik, és bogács helyett mirtus nevededik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem töröltetik.

FEJEZET 56

Igy szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjete igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljöjjön, és igazságom, hogy megjelenjék:

² Bolond ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, a ki ahhoz ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen.

³ És ne mondja ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő népétől! ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok!

⁴ Mert így szól az Úr a herélteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez:

⁵ Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész;

- ⁶ És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgálj legyenek; mindenkit, a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat:
- ⁷ Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házában hivatik minden népek számára!
- ⁸ Így szól az Úr Isten, a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez!
- ⁹ Mezőnek minden vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai!
- ¹⁰ Őrállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők!
- ¹¹ És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a magok útára tértek, kiki nyeresége után, mind együtt!
- ¹² Jertek, hadd hozzak bort, és igyunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettébb!

FEJEZET 57

- A**z igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz;
- ² Bemegy békességbe, nyugosznak ágyaikon, a kik egyenes útaikon járnak.
- ³ És ti közelgjetek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodik.
- ⁴ Ki felett örvendeztek? Ki ellen tájtátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-e a bűn gyermekei, a hazugságnak magva?
- ⁵ A kik lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermekeket a völgyekben, a hegyek hasadécai alatt.
- ⁶ A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-e ezeket?
- ⁷ Magas és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot.
- ⁸ Az ajtó és ajtófél mögé titted bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfedted ágyadat, fölmentél rá, és megszálesítéd, és szövetséget szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad.
- ⁹ És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztad magadat a sírig.
- ¹⁰ Nagy útadon megfáradál, és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezéd, így nem levél beteg!
- ¹¹ Kitől féltél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezel, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva?
- ¹² Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak néked.
- ¹³ Ha kiáltasz: szabadítson meg téged bálványid raja; mindnyájokat szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik, örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet.
- ¹⁴ És szól egy szó: Töltsétek, töltsétek, készítsétek az utat, vegyetek el minden botrányozást népem útáról.
- ¹⁵ Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét.

- 16** Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem.
- 17** Mert a telhetetlenségnek vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém magamat és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt.
- 18** Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vigasztalást nyújtok néki és gyászolóinak,
- 19** Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt!
- 20** És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hány ki.
- 21** Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

FEJEZET 58

Kíálts teljes torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bûneiket, és Jákób házának vétkeit.

- 2** Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kívánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kérik tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják.
- 3** Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod? Ímé, bőjtölések napján kedvteléseket űzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok.
- 4** Ímé perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gazságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban.
- 5** Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak?
- 6** Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjete?
- 7** Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat?
- 8** Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.
- 9** Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetended közüled az ígát, és megszünsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni;
- 10** Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégtíted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél.
- 11** És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégtíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint a vízforrás, a melynek vize el nem fogy.
- 12** És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.
- 13** Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem

szólván:

14 Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szolt!

FEJEZET 59

Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna;

2 Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.

3 Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog.

4 Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen, a ki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szűlnek.

5 Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, vipera kél ki.

6 Pókhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben.

7 Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken.

8 A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, a ki azon jár, nem ismeri a békességet.

9 Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk!

10 Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek szemök nincs, megütközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek közt.

11 Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögvén nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet és nem jó, a szabadulást és távol van tőlünk.

12 Mert sokak előtted gonoszságaink, és bűneink bizonyágot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük:

13 Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávoztunk a mi Istenünktől, szoltunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szoltunk szívünkől hazug beszédek.

14 És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.

15 És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen.

16 És látá, hogy nincsen senki, és álmélkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt.

17 És felölté az igazságot, mint pánczért, és a szabadítás sisakja van fején; felölté a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsulással vevé magát körül, mint egy paláttal.

18 A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek.

19 És félík napnyugottól fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőségét, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt.

20 És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból,

szól az Úr.

21 És én ő velök ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mind örökké!

FEJEZET 60

Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.

2 Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.

3 És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadott fényességhez.

4 Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el.

5 Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jő a népeknek gazdagsága.

6 A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik.

7 Kédár minden juhait hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házáat megdicsőítem.

8 Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz?

9 Igen, engem várnak a szigetek; és elől jönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, és ezüstjüket és aranyokat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy téged megdicsőített.

10 Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben megkönyörültem rajtad.

11 És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bevitetnek.

12 Mert a nép és az ország, a mely néked nem szolgálанд, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak.

13 A Libánon ékessége hozzád jő, cziprus, platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem.

14 És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútálód, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának.

15 A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszek, és gyönyörűséggé nemzetségről nemzetségre.

16 És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene.

17 Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az igazságot.

18 Nem hallatik többé erőszaktételek földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.

19 Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed,

20 Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad.

21 És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála ők,

kezeim munkája dicsőségemre.

²² A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

FEJEZET 61

Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást;

² Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót;

³ Hogy tegyek Sion gyászolóra, adjak nékik ékességet a hamu helyett, örömnél kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztesse őket, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!

⁴ És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztai városokat megújítják, és a régi nemzetségek pusztaságait.

⁵ És ott állnak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vinczelléreitek lesznek.

⁶ Ti pedig az Úr papjainak hívatottok, Istenünk szolgáinak nevezettek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek.

⁷ Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt öröklenek földükben, örökös örömük lesz.

⁸ Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gazsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök.

⁹ És ismeretes lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok.

¹⁰ Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.

¹¹ Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

FEJEZET 62

Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl.

² És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg.

³ És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében.

⁴ Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik.

⁵ Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni.

⁶ Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!

- ⁷ És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön.
- ⁸ Megesküdt az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszszák mustodat, a melyért munkálódtál,
- ⁹ Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérjék az Urat, s a beszûrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban.
- ¹⁰ Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljétek zászlót a népek fölé.
- ¹¹ Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő, és megfizetése ő előtte!
- ¹² És hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

FEJEZET 63

Ki ez, ki jő Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra.

- ² Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái?
- ³ A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsulásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscent vérök ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem.
- ⁴ Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött.
- ⁵ Körültekinték és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem!
- ⁶ És megtapodtam népeket búsulásomban, és megrészegítem őket haragomban, és ontám a földre véröket!
- ⁷ Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jószágáról, a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint.
- ⁸ És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak: és lőn nékik megtartójok.
- ⁹ Minden szenvedésöket Ő is szenvedte, és orcájának anyyala megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban.
- ¹⁰ Ők pedig engedetlenek voltak és megszorították szentségének lelkét, és ő ellenségükké lőn, hadakozott ellenök.
- ¹¹ S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, a ki őket kihozá a tengerből nyájának pásztorával? hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét?
- ¹² Ki Mózes jobbján járata dicsőségének karját, a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen?
- ¹³ Ki járata őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak!
- ¹⁴ Mint a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerezzen!
- ¹⁵ Tekints alá az égből és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem!

- ¹⁶ Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva.
- ¹⁷ Miért engedel eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgáláidért, örökséged nemzetségeiért!
- ¹⁸ Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, ellenségink megtapodták szent helyedet.
- ¹⁹ Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetett neved.

FEJEZET 64

- O**h, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; mint a tűz meggyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellenségidnek megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek;
- ² Hogy cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának.
- ³ Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istent te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt várja.
- ⁴ Elébe mégy annak, a ki örvend és igazságot cselekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjeddél, és mi vétkezénk; régóta így vagyunk; megtartatunk-é?
- ⁵ És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket!
- ⁶ S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felserkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtéd tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál.
- ⁷ Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezéd munkája vagyunk mi mindnyájan.
- ⁸ Oh ne haragudjál Uram felettébb, és ne mindörökké emlékezzél meg álnokságinkról; ímé lásd, kérünk, mindnyájan a Te néped vagyunk.
- ⁹ Szentségednek városai pusztává lettenek, Sion pusztává lőn, Jeruzsálem kietlenné.
- ¹⁰ Szentségünk és ékességünk házáat, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzselé föl, és minden a miben gyönyörködénk, elpusztult.
- ¹¹ Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett is, Uram; hallgatsz-é és gyötörsz minket felettébb?
- ¹² (TEXT OMITTED)

FEJEZET 65

- M**egkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdeztenek; megtaláltattam magamat azokkal, a kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett.
- ² Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán;
- ³ A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon szerez jóillatot,
- ⁴ Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van tálaiban,

- ⁵ Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked; e nép füst az orromban és szüntelen égő tűz.
- ⁶ Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben:
- ⁷ Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóillatot és halmokon csúfoltak engemet meg, és visszamérem először jutalmokat keblökre.
- ⁸ Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lelnek a fűrtben, ezt mondják: ne veszed el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgálaimért, és nem vesztek mindent el!
- ⁹ És nevelek Jákóbból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse legyen, és bírják azt választottaim, és szolgálaim lakjanak ott!
- ¹⁰ És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, a mely engem keresett.
- ¹¹ Ti pedig, a kik az Urat elhagytátok, a kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készíttetek, és Meninek italáldozatot töltötök,
- ¹² Titeket én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok megöletésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottátok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt választottátok.
- ¹³ Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgálaim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé szolgálaim örvendnek, de ti megszegyenültök!
- ¹⁴ Ímé, szolgálaim vígadnak szívök boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalomában, és megtört lélekkel jajgatni fogtok;
- ¹⁵ És átok gyanánt hagjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgálait más névvel nevezi,
- ¹⁶ Hogy a ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és ki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtvék szemeim elől.
- ¹⁷ Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak;
- ¹⁸ Hanem örüljete és örvendjete azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé.
- ¹⁹ És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava!
- ²⁰ Nem lesz ott többé csupán néhány napot ért gyermek, sem vén ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendő korában hal meg és a bűnös száz esztendő korában átkoztatik meg.
- ²¹ Házakat építenek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét.
- ²² Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim.
- ²³ Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velök megmaradnak.
- ²⁴ És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.
- ²⁵ A farkas és bárány együtt legelnek, az oroslán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén; így szól az Úr.

Igy szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, a melyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye?

2 Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi.

3 A ki bikát öl, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet öl; a ki ételáldozattal jő, disznóvért hoz eléem; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák útait, és lelkek útálatosságaikban gyönyörködött:

4 Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és rájuk hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák.

5 Halljátok az Úrnak beszédét, a kik rettegtek az ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnek, nevemért eltaszítanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömtöket; de ők megszégyenülnek.

6 Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet ellenségeinek.

7 Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra.

8 Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra és egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szülé Sion az ő fiait!

9 Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szülést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-é a méhet? így szól Istened.

10 Örüljetek Jeruzsálemmel, és örvendjete föltte mind, a kik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindnyájan, a kik gyászoltatok miatta!

11 Hogy szopjatok és megelégedjete megvígasztaltatásának emlőjén, hogy igyatok és örvendjete dicsőségének bőségén.

12 Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölben fognak hordozni, és térdeiken czirógnak titeket.

13 Mint férfit, a kit anyja vígasztal, akként vígasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vígasztalást!

14 Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld fű, virágoznak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgáin, és haragját ellenségei föltt.

15 Mert ímé, az Úr eljő tűzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal.

16 Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek.

17 A kik magokat megszentelik és mossák a bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak el mind, mondja az Úr.

18 És én cselekedeteiteket és gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségemet.

19 És teszek köztök jelt, és küldök közölök megszabadultakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között.

20 És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálembé, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába.

21 És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr.

22 Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól

az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek;

²³ És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.

²⁴ És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

For other languages please go to **www.wordproject.org**